

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.17.0010.N

L.J.,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Johan Verbist, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 2000 Antwerpen, Amerikalei 187/302, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, openbare instelling, met zetel te 1000 Brussel, Keizerslaan 7,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Caroline De Baets, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1150 Brussel, Laurierlaan 1, waar de verweerder woonplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 15 november 2016.

Sectievoorzitter Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling******Eerste onderdeel***

1. Krachtens artikel 2 van de wet van 28 juni 1960 betreffende de maatschappelijke zekerheid van de personen die bij het leger tijdelijke diensten volbracht hebben, werden de in aanmerking komende militairen beschouwd als over de hele duur van hun militaire prestaties zonder onderbreking onder de toepassing te hebben gevallen van de RSZ-wet, wat de werkloosheidsverzekering en de ziekte- en invaliditeitsverzekering betreft, wanneer zij, binnen dertig dagen na hun ontslag de hoedanigheid van werknemer hadden verkregen of zich bij de RVA als werkzoekende hadden gemeld of ongeschikt tot het verrichten van arbeid waren geworden in de zin van de reglementering inzake de verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit.

Krachtens artikel 1 van voormelde wet van 28 juni 1960 kwamen hiervoor in de regel enkel de militairen in aanmerking die, zonder erom te hebben verzocht, om enige reden in het burgerleven waren teruggekeerd.

Op grond van artikel 4, § 4, van voormelde wet van 28 juni 1960 diende de Minister van Landsverdediging daartoe aan de betrokken militairen, de dag dat zij uit het leger weggingen, een attest van ontslag af te geven dat zij binnen de dertig

werkdagen na hun ontslag dienden te bezorgen aan een van de mutualiteiten en, zo zij om werkloosheidsuitkeringen verzochten, aan een van de uitbetalingsinstellingen van werkloosheidsuitkeringen. Tevens diende de Minister van Landsverdediging daartoe, op grond van artikel 4, § 2, van voormelde wet van 28 juni 1960, ten behoeve van de in aanmerking komende militairen een bedrag te storten aan de RSZ, voor ieder van de twaalf maanden die aan het ontslag voorafgingen, berekend op 2 pct. van hun laatste per maand vastgestelde brutobezoldiging.

2. Voormelde wet van 28 juni 1960 werd met ingang van 14 oktober 2003 opgeheven door artikel 24 van de wet van 6 februari 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen en houdende sociale bepalingen.

3. Krachtens artikel 15 van voormelde wet van 6 februari 2003, thans Wet houdende sociale bepalingen voor militairen die terugkeren naar het burgerleven genoemd, worden de bij artikel 14 bedoelde militairen, onverminderd de rechten waarop zij zich eventueel kunnen beroepen krachtens een gunstiger regeling van sociale zekerheid, voor de duur van hun prestaties, beschouwd zonder onderbreking onderworpen te zijn geweest aan de bepalingen van de RSZ-wet, met betrekking tot de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid alsook de verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit, met inbegrip van de sector uitkeringen, en aan de bepalingen betreffende de moederschapsverzekering, indien zij, overeenkomstig de ter zake geldende regels, binnen dertig dagen na hun terugkeer naar het burgerleven, de hoedanigheid verkregen hebben van aan de RSZ-wet onderworpen werknemer of bij de subregionale tewerkstellingsdienst als werkzoekende ingeschreven zijn of het bewijs leveren dat zij gedurende deze termijn ongeschikt zijn om arbeid te verrichten in de zin van de reglementering inzake verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit, of zich bevinden in een periode van moederschapsverlof overeenkomstig titel V van de ZIV-wet.

Krachtens artikel 14 van voormelde wet van 6 februari 2003 zijn de bepalingen van de artikelen 14 tot 18 in de regel van toepassing op elke militair die om enige reden naar het burgerleven is teruggekeerd en die door zijn statuut niet onderworpen is aan de bepalingen van de RSZ-wet die betrekking hebben op de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid en op de sector uitkeringen van de verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit.

Artikel 16, § 1, van voormelde wet van 6 februari 2003 verplicht het ministerie van Landsverdediging tot het storten bij de RSZ, ten behoeve van de bij artikel 14 bedoelde militairen, van de door de werkgever en de werknemer verschuldigde bijdragen voor de periode die overeenstemt met het aantal werkdagen dat de belanghebbende, gelet op de leeftijdsgroep waartoe hij behoort, moet bewijzen om gerechtigd te zijn op de werkloosheidsuitkeringen krachtens de ter zake geldende reglementering, evenals van de door de werkgever en werknemer verschuldigde bijdragen, berekend voor een periode van zes maanden, om de belanghebbende recht te geven op de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, sector uitkeringen, en op de moederschapsverzekering.

4. Uit de voormelde bepalingen volgt dat de wet van 6 februari 2003 ertoe strekt ervoor te zorgen dat de beoogde militairen bij hun terugkeer naar het burgerleven voldoen aan de voorwaarden inzake wachttijd en bijdragebetaling om uitkeringsgerechtigd te zijn in de werkloosheidsverzekering en de ziekte- en invaliditeitsverzekering voor werknemers, sector uitkeringen, en de moederschapsverzekering.

Uit de strekking van voormelde wet van 6 februari 2003 en de toepassingsvoorwaarden die zij bepaalt, volgt dat deze wet slechts van toepassing is op militairen die na haar inwerkingtreding naar het burgerleven zijn teruggekeerd.

5. Het onderdeel dat geheel ervan uitgaat dat de bepalingen van de wet van 6 februari 2003, krachtens artikel 2 Oud Burgerlijk Wetboek en het daarin neergelegd algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerking van de wet, ook van toepassing zijn op gewezen militairen die onder de gelding van de wet van 28 juni 1960 naar het burgerleven zijn teruggekeerd wanneer de aanvraag om werkloosheidsuitkeringen is ingediend na de inwerkingtreding van de wet van 6 februari 2003, berust op een onjuiste rechtsopvatting.

Het onderdeel faalt naar recht.

Tweede onderdeel

6. Het arrest stelt vast dat de verweerder de vraag van de eiser om toegelaten te worden tot de werkloosheidsuitkeringen in het kader van brugpensioen heeft geweigerd omdat hij “*niet de vereiste 38 jaar beroepsloopbaan kon aantonen die*

overeenkomstig de (...) cao van 16 maart 2012 [gesloten in het Paritair Subcomité voor het stads- en streekvervoer van het Vlaamse Gewest] vereist is” doordat zijn prestaties als beroepsmilitair niet meetellen voor de berekening van zijn beroepsloopbaan.

Het zegt voor recht dat *“er geen rekening moet gehouden worden met [deze prestaties als beroepsmilitair van [de eiser]”* en bevestigt derhalve de bestreden administratieve beslissing.

7. Uit die redenen blijkt dat de appelrechters eisers recht op werkloosheidsuitkeringen hebben beoordeeld met toepassing van de voormelde cao van 16 maart 2012.

In zoverre het onderdeel aanvoert dat de appelrechters geen rekening hebben gehouden met artikel 3 van de voormelde cao van 16 maart 2012, mist het feitelijke grondslag.

8. De rechter is gehouden het geschil te beslechten overeenkomstig de rechtsregels die daarop van toepassing zijn. Hij moet de juridische aard en gevolgen van de door de partijen aangevoerde feiten en handelingen onderzoeken en mag, ongeacht de juridische omschrijving die de partijen daaraan hebben gegeven of de rechtsgevolgen die zij daaraan hebben verbonden, de door hen aangevoerde redenen ambtshalve aanvullen, wijzigen of vervangen op voorwaarde dat hij geen betwisting opwerpt waarvan de partijen bij conclusie het bestaan hebben uitgesloten, enkel steunt op elementen die hem regelmatig zijn voorgelegd, het voorwerp van de vordering niet wijzigt en daarbij het recht van verdediging van de partijen niet miskent.

De rechter heeft de plicht ambtshalve de rechtsgronden op te werpen waarvan de toepassing geboden is door de feiten en handelingen die de partijen in het bijzonder hebben aangevoerd tot staving van hun vorderingen of verweer.

9. De partijen voerden in hun conclusies aan dat de eiser van 1 april 2008 tot en met 17 december 2014 in dienst was van de Vlaamse Vervoersmaatschappij ‘De Lijn’, dat hij onder de toepassing viel van de voormelde cao, gesloten in het Paritair Comité voor het Stads- en Streekvervoer van het Vlaamse Gewest en dat hij een beroepsloopbaan van 34,05 jaren aantoonde, zijn dienstjaren in het leger niet meegerekend. Zij voerden betwisting over het in aanmerking komen van ei-

sers prestaties als beroepsmilitair om de vereiste beroepsloopbaan van 38 jaar aan te tonen.

Tot staving van hun vordering of verweer, voerden zij aldus in het bijzonder de tewerkstelling van de eiser aan in een onderneming die ressorteert onder het Paritair Comité voor het Stads- en Streekvervoer van het Vlaamse Gewest.

10. Krachtens artikel 1, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 3 mei 2007 tot regeling van het stelsel van werkloosheid met bedrijfstoeslag is dit besluit niet van toepassing op de ontslagen werknemers die waren tewerkgesteld in de ondernemingen die onder het toepassingsgebied vallen van het Paritair Comité voor het Stads- en Streekvervoer.

11. Uit die bepaling volgt dat de door de partijen ingeroepen tewerkstelling van de eiser niet tot de toepassing van het koninklijk besluit van 3 mei 2007 gebod.

Bij ontstentenis van daartoe strekkende conclusie, waren de appelrechters zodoende niet gehouden, ter beslechting van het geschil, rekening te houden met voormeld koninklijk besluit van 3 mei 2007 om te onderzoeken of de eiser niet wordt gediscrimineerd ten opzichte van de werknemers op wie dit besluit van toepassing is.

Het onderdeel kan in zoverre niet worden aangenomen.

(...)

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de verweerder tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 140,77 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Christian Storck, als voorzitter, de sectievoorzitters Koen Mestdagh en Mireille Delange, en de raadsheren Antoine Lievens en Eric de Formanoir, en in openbare rechtszitting van 3 oktober 2022 uitgesproken door sectievoorzitter Christian Storck, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

M. Van Beneden

E. de Formanoir

A. Lievens

M. Delange

K. Mestdagh

Chr. Storck

VOORZIENING IN CASSATIE

VOOR: de heer **J.L.**,

eiser tot cassatie,

bijgestaan en vertegenwoordigd door ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie Johan Verbist, kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Amerikalei 187/302, bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan,

TEGEN: de **RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING**, openbare instelling, opgericht bij Besluitwet van 28 december 1944, met zetel te 1000 Brussel, Keizerslaan 7,

verweerder in cassatie,

*

* *

Aan de Heren Eerste Voorzitter en Voorzitter van het Hof van Cassatie,

Aan de Dames en Heren Raadsheren in het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

Eiser heeft de eer het arrest aan Uw beoordeling te onderwerpen dat op 15 november 2016 op tegenspraak tussen partijen door de 4de kamer van het arbeidshof Antwerpen, afdeling Antwerpen werd gewezen (A.R. nr. 2016/AA/90).

FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

1. Eiser was in dienst van de Vlaamse Vervoersmaatschappij 'De Lijn' van 1 april 2008 tot en met 17 december 2014. Zijn arbeidsovereenkomst werd op 10 april 2014 opgezegd met het oog op de toekenning van het statuut van werkloze met bedrijfstoeslag.

Bij brief van 12 augustus 2014 deelde verweerder aan eiser mee dat hij geen aanspraak kon maken op het statuut van werkloze met bedrijfstoeslag, op grond dat zijn beroepsloopbaan niet lang genoeg was, vermits zijn prestaties als beroepsmilitair niet werden meegeteld, nu eiser op eigen verzoek was teruggekeerd naar het burgerleven. Verweerder verduidelijkte zijn beslissing bij brief van 1 oktober 2014 waarin verweerder aangaf dat eiser volgens zijn stamboekuittrekkel op aanvraag werd ontslagen op 1 juni 1981 en dat op die datum de wet van 28 juni 1960 betreffende de maatschappelijke zekerheid van de personen die bij het leger tijdelijke diensten volbracht hebben van toepassing was.

Op 18 december 2014 vroeg eiser werkloosheidsuitkeringen aan in het kader van het conventioneel brugpensioen. Op 25 februari 2015 meldde de directeur van het gewestelijk werkloosheidsbureau Antwerpen van verweerder dat eiser werd toegelaten tot het recht op werkloosheidsuitkeringen, maar niet tot het recht op werkloosheidsuitkeringen in het kader van het conventioneel brugpensioen op grond dat eiser niet voldeed aan de anciënniteitsvoorwaarde vereist door de ondernemings-cao van 16 maart 2012 met een geldigheidsduur van 1 januari 2013 tot en met 31 december 2014. Verweerder vermeldde in zijn beslissing dat eiser geen beroepsloopbaan van 38 jaar bewees, omdat hij op 17 december 2014 een beroepsloopbaan van 34,05 jaar aantoonde en zijn prestaties als beroepsmilitair van 26 augustus 1974 tot 31 augustus 1980 niet konden worden meegeteld, vermits eiser op eigen verzoek was teruggekeerd naar het burgerleven.

2. Eiser stelde een beroep in tegen deze beslissing bij verzoekschrift van 22 mei 2015.

3. Bij vonnis van 11 januari 2016 verklaarde de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, eisers vordering gegrond en vernietigde de arbeidsrechtbank verweerdere administratieve beslissing, op grond dat volgens de wet van 6 februari 2003 de loopbaan ook telde voor beroepsmilitairen die vrijwillig

lig ontslag nemen, dat de wet van 6 februari 2003 de wet van 28 juni 1960 had opgeheven en dat bij ontstentenis van andersluidende bepalingen de wet van 6 februari 2003 onmiddellijk diende te worden toegepast.

De arbeidsrechtbank zegde voor recht dat eiser gerechtigd was op werkloosheidsuitkeringen in het kader van het conventioneel brugpensioen.

4. Op 5 februari 2016 stelde verweerder hoger beroep in tegen dit vonnis.

Bij arrest van 15 november 2016 verklaart het arbeidshof Antwerpen, afdeling Antwerpen, het hoger beroep ontvankelijk. Het arbeidshof vernietigt voorts het bestreden vonnis, behoudens wat de ontvankelijkheid van eisers vordering betreft.

De appelrechters zeggen voor recht dat er geen rekening moet worden gehouden met eisers jaren in militaire dienst en bevestigen verweerders administratieve beslissing van 25 februari 2015.

Zij veroordelen verweerder tot betaling van de gedingkosten in eerste aanleg en hoger beroep.

Tegen dit arrest komt eiser op met het volgende middel tot cassatie.

*

* *

ENIG MIDDEL TOT CASSATIE**Geschonden wetsbepalingen**

- artikelen 10, 11, 149 en 159 van de gecoördineerde Grondwet;
- artikelen 1 en 2 van de wet van 28 juni 1960 betreffende de maatschappelijke zekerheid van de personen die bij het leger tijdelijke diensten volbracht hebben (in de versie vóór de opheffing ervan bij artikel 24 van de wet van 6 februari 2003 houdende sociale bepalingen voor militairen die terugkeren naar het burgerleven;
- artikelen 14, eerste lid, 15, 16, 24 en 28 van de wet van 6 februari 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen en houdende sociale bepalingen;
- artikel 8, 1° van het koninklijk besluit van 3 oktober 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen in dienst bij de Belgische Strijdkrachten in de Bondsrepubliek Duitsland;
- artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek;
- artikel 132 van de wet van 1 augustus 1985 houdende sociale bepalingen;
- artikelen 1, §1 derde lid en 4 § 2 van het koninklijk besluit van 3 mei 2007 tot regeling van het stelsel van werkloosheid met bedrijfstoeslag;
- artikelen 2, § § 1, 3, 4 en 5, *2bis* § 1, 3 en 4 en *2ter* § 1 en 3 van het koninklijk besluit van 7 december 1992 betreffende de toekenning van werkloosheidsuitkeringen in geval van conventioneel brugpensioen;
- artikel 3 van de bij koninklijk besluit van 3 april 2013 (bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 september 2013) algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst van 16 maart 2012, gesloten in het Paritair Subcomité voor het stads- en streekvervoer van het Vlaamse Gewest;
- het algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerking van de wet, vervat in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek;
- het algemeen rechtsbeginsel krachtens hetwelk de rechter gehouden is om, mits hij het recht van verdediging eerbiedigt, de rechtsnorm te bepalen die van toepassing is op de bij hem ingestelde rechtsvordering en die regel toe te passen.

Aangevochten beslissing

Het arbeidshof vernietigt het bestreden vonnis, behoudens wat de ontvanke-lijkheid van eisers vordering betreft. De appelrechters zeggen vervolgens voor recht dat er geen rekening moet worden gehouden met eisers jaren in militaire dienst en bevestigen verweerders administratieve beslissing van 25 februari 2015. Zij verwerpen aldus de oorspronkelijke vordering waarin eiser de vernietiging van verweerders administratieve beslissing vorderde.

Het arbeidshof beslist aldus op volgende gronden (7^e blad van het bestreden arrest):

“4. **Ten gronde**

[Eiser] vroeg om toegelaten te worden tot werkloosheidsuitkeringen in het kader van het brugpensioen (thans SWT). [Verweerder] heeft dit geweigerd omdat hij niet de vereiste 38 jaar beroepsloopbaan kon aantonen die overeenkomstig de ondernemings-cao van 16 maart 2012 vereist is.

Dat hij de vereiste 38 jaar beroepsloopbaan niet kan bewijzen, wordt door [eiser] toegegeven, maar hij stelt toch in aanmerking te komen omdat hij van oordeel is dat [verweerder] ten onrechte geen rekening houdt met zijn prestaties als beroepsmilitair. Indien met deze prestaties wordt rekening gehouden, bewijst hij immers een loopbaan van meer dan 38 jaar en voldoet hij aan de voorwaarden van voormelde cao.

4.1. Wettelijk kader: Wet van 28 juni 1960

De aanrekening van de prestaties als beroepsmilitair werd geregeld door de wet van 28 juni 1960 betreffende de maatschappelijke zekerheid van personen die bij het leger tijdelijke diensten volbracht hebben.

[...]

Verder kan verwezen worden naar artikel 4, §4 Wet 28 juni 1960, dat bepaalde dat de Minister van Landsverdediging aan de betrokken militairen, de dag dat zij uit het leger weggaan, een attest van ontslag afgeeft. Binnen dertig werkdagen na hun ontslag bezorgen de militairen een exemplaar van dit attest aan een van de verzekeringsinstellingen die zijn opgericht in het kader van de wetgeving inzake verplichte verzekering tegen ziekte en

invaliditeit; verzoeken zij om werkloosheidsuitkeringen, dan dienen zij het tweede exemplaar in bij een van de uitbetalingsinstellingen die opgericht zijn in het kader van de wetgeving inzake werkloosheid.

Er is geen discussie dat [eiser] in 1980 het leger vrijwillig heeft verlaten (zie ook stamboekuittreksel in administratief dossier). Hij valt dan ook niet onder voormelde wet van 28 juni 1960 nu hij zelf verzocht heeft om terug te keren naar het burgerleven en [dat] wordt bevestigd door de vaststelling dat hij nooit enig attest heeft ontvangen om rechten te doen gelden op uitkeringen inzake ziekte en invaliditeit en werkloosheidsuitkeringen.

Door dit vrijwillig ontslag tellen zijn prestaties als militair niet mee voor de berekening van zijn beroepsloopbaan, nu er geen toepassing gemaakt kan worden van de bepaling dat een militair die niet vrijwillig het leger heeft verlaten geacht wordt ononderbroken onderworpen te zijn geweest aan de bepalingen van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, met betrekking tot onder meer de werkloosheidsverzekering.

[verweerder] kon deze jaren dan ook niet laten meetellen.

4.2. De opheffing van de Wet van 28 juni 1960

[Eiser] laat evenwel gelden dat de Wet van 28 juni 1960 werd opgeheven.

De Wet van 6 februari 2003 [...] bepaalt in artikel 24 inderdaad dat de Wet van 28 juni 1960 wordt opgeheven.

Artikel 14 van de Wet van 6 februari 2003 bepaalt:

“De bepalingen van de artikelen 14 tot 18 zijn van toepassing op elke militair die om enige reden naar het burgerleven is teruggekeerd en die door zijn statuut niet onderworpen is aan de bepalingen van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, die betrekking hebben op de regeling inzake arbeidsvoorziening en werkloosheid en op de sector uitkeringen van de verplichte verzekering tegen ziekte en invaliditeit.”

Er is geen discussie dat [eiser] niet valt onder de uitzonderingsbepalingen die verder in dit artikel vermeld worden.

[...]

4.3. Gevolgen opheffing van de Wet van 28 juni 1960

[Eiser] laat gelden dat aangezien de Wet van 28 juni 1960 werd opgeheven, deze wet werd afgeschaft en dat bij gebrek aan overgangsmaatregelen de nieuwe wetgeving onmiddellijk van kracht is. Aangezien hij op 18 december 2014 werkloosheidsuitkeringen aanvroeg, moet er volgens [eiser] toepassing gemaakt worden van de nieuwe wet. Aangezien er geen discussie is dat [eiser] aan de voorwaarden van de nieuwe wet voldoet, zou hij dan ook zijn jaren militaire dienst kunnen laten meetellen. De Wet van 6 februari 2003 voorziet immers niet langer in de voorwaarde dat de terugkeer naar het burgerleven niet vrijwillig mag zijn.

Deze redenering kan evenwel niet gevolgd worden. Het is immers niet de datum van de aanvraag van de werkloosheidsuitkeringen die bepalend is voor de toe te passen wetgeving, maar wel de datum dat [eiser] het leger heeft verlaten.

Nu [eiser] in 1980 het leger heeft verlaten, diende hij op dat ogenblik te voldoen aan de wettelijke voorwaarden opdat zijn jaren als militair in aanmerking komen voor de sociale zekerheid. Aangezien er in 1980 vereist werd dat men niet vrijwillig het leger mocht verlaten om de jaren als militair te beschouwen als onderworpen aan de sociale zekerheid (werkloosheidsverzekering), werden er geen bijdragen gestort aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) en werden er ook geen attesten afgeleverd om uitkeringen te kunnen vragen.

[Eisers] jaren als militair kunnen dan ook niet meegerekend worden in de berekening van zijn beroepsloopbaan.

Geen terugwerkende kracht

Er anders over oordelen zou aan de Wet van 6 februari 2003 terugwerkende kracht verlenen. Indien ze immers van toepassing zou zijn op personen die reeds uit dienst waren op het ogenblik dat deze wet in werking trad (en waarvoor de verplichtingen van de sociale zekerheid niet nagekomen werden), zou deze wet toegepast worden met terugwerkende kracht.

Een wet beschikt evenwel enkel over het toekomstige (artikel 2 Burgerlijk Wetboek) e bovendien heeft de wetgever aan deze wet geen terugwerkende kracht willen toekennen aangezien dit nergens voorzien werd.

Dat de Wet van 28 juni 1960 wordt opgeheven is logisch omdat er thans een nieuwe regeling in werking is getreden, maar deze regeling geldt enkel voor militairen die ontslag nemen vanaf de inwerkingtreding van de Wet van 6 februari 2003 en niet voor de militairen die reeds voordien ontslag hebben genomen.

Met de prestaties van [eiser] als militair mag dan ook geen rekening gehouden worden bij de berekening van zijn beroepsloopbaan”.

Grievens

Eerste onderdeel

Overeenkomstig artikel 2 van de wet van 28 juni 1960 betreffende de maatschappelijke zekerheid van de personen die bij het leger tijdelijke diensten volbracht hebben, werden de hiervoor in aanmerking komende militairen beschouwd als over de hele duur van hun militaire prestaties zonder onderbreking onder de toepassing te hebben gevallen van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, wat de werkloosheidsverzekering betreft, ingeval zij binnen de dertig dagen na hun ontslag de hoedanigheid van werknemer verkregen. Naar luid van artikel 1 van dezelfde wet kwamen hiervoor militairen in aanmerking die, zonder erom te hebben verzocht, om enige reden zijn teruggekeerd in het burgerleven.

De wet van 28 juni 1960 werd opgeheven bij artikel 24 van de wet van 6 februari 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen en houdende sociale bepalingen.

Naar luid van artikel 15 van de wet van 6 februari 2003, worden de bij artikel 14 van de wet bedoelde militairen onverminderd de rechten waarop zij zich eventueel kunnen beroepen krachtens een gunstiger regeling van sociale zekerheid, voor de duur van hun prestaties, beschouwd zonder onderbreking onderworpen geweest te zijn aan de bepalingen van de wet van 27 juni 1969, met betrekking tot de regeling inzake werkloosheid, indien zij binnen dertig kalenderdagen na hun terugkeer naar het burgerleven de hoedanigheid verkregen hebben van werknemer. Artikel 14 eerste lid van de wet van 6 februari 2003 bepaalt dat artikel 15 van toepassing is op elke militair die om enige reden naar het burgerleven is teruggekeerd en die door zijn statuut niet onder de toepassing valt van de wet van 27 juni 1969.

Overeenkomstig artikel 28 van de wet van 6 februari 2003 bepaalt de Koning voor elk artikel van deze wet de dag waarop het in werking treedt. De wet van 6 februari 2003 is in werking getreden op de dag waarop het koninklijk besluit van 3 oktober 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een ge-

individualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen in dienst bij de Belgische Strijdkrachten in de Bondsrepubliek Duitsland is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad (art. 8 van dat koninklijk besluit van 3 oktober 2003), dat wil zeggen op 24 oktober 2003.

Krachtens het algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerking van de wet, dat vervat is in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, is de nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op toestanden die ontstaan na haar inwerkingtreding, maar ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden, die zich voordoen of voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover daardoor geen afbreuk wordt gedaan aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten.

In zijn appelconclusie voert eiser aan dat de wet van 28 juni 1960 is opgeheven bij artikel 24 van de wet van 6 februari 2003, dat deze wet niet voorziet in overgangsmaatregelen, dat deze wet onmiddellijk van kracht werd en dat zijn aanvraag om werkloosheidsuitkeringen bijgevolg moet worden beoordeeld op grond van de wet van 6 februari 2003.

Uit het bestreden arrest blijkt dat eiser zijn aanvraag om werkloosheidsuitkeringen in het kader van het conventioneel brugpensioen heeft ingediend na de datum van inwerkingtreding van de wet van 6 februari 2003 en dat eisers rechten op werkloosheidsuitkeringen in het kader van het conventioneel brugpensioen niet onherroepelijk waren vastgesteld.

De appelrechters stellen vast dat eiser niet valt onder de uitzonderingsbepalingen vermeld in artikel 14, tweede lid van de wet van 6 februari 2003 (p. 7 van het bestreden arrest).

Het arbeidshof beslist echter dat geen rekening mag worden gehouden met eisers loopbaan jaren als militair, op grond dat niet de datum van de aanvraag van de werkloosheidsuitkeringen bepalend is voor de toe te passen wetgeving, maar wel de datum waarop eiser het leger heeft verlaten. Naar het oordeel van de appelrechters komt anders daarover oordelen erop neer terugwerkende kracht te verlenen aan de wet van 6 februari 2003, vermits de wet dan zou worden toegepast op personen die reeds uit dienst waren op het ogenblik waarop de wet in werking trad en waarvoor de verplichtingen van de sociale zekerheid niet werden nagekomen, terwijl de wetgever daarin niet heeft voorzien.

De appelrechters overwegen niet naar recht dat de toepassing van de wet van 6 februari 2003, bij ontstentenis van een andersluidende bepaling erop neer komt aan de wet terugwerkende kracht te verlenen (schending van artikel 2 van

het Burgerlijk Wetboek en van het algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerking van de wet, vervat in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek).

De appelrechters overwegen bovendien in strijd met de wetsbepalingen die de inwerkingtreding van de wet van 6 februari 2003 regelen, dat niet de datum van de aanvraag van de werkloosheidsuitkeringen bepalend is voor de toe te passen wetgeving, maar wel de datum waarop eiser het leger heeft verlaten (schending van de artikelen 24 en 28 van de wet van 6 februari 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen en houdende sociale bepalingen; 8, 1° van het koninklijk besluit van 3 oktober 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen in dienst bij de Belgische Strijdkrachten in de Bondsrepubliek Duitsland; 2 van het Burgerlijk Wetboek van het algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerking van de wet, vervat in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek).

De appelrechters beslissen bijgevolg niet naar recht dat geen rekening mag worden gehouden met eisers loopbaanjaren als militair (schending van de artikelen 14, eerste lid, 15, 24 en 28 van de wet van 6 februari 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen en houdende sociale bepalingen; 8, 1° van het koninklijk besluit van 3 oktober 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen in dienst bij de Belgische Strijdkrachten in de Bondsrepubliek Duitsland; 2 van het Burgerlijk Wetboek van het algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerking van de wet, vervat in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek).

Voor zover het arrest aldus moet worden uitgelegd dat de beslissing van het arbeidshof mede steunt op de overweging van de appelrechters dat in 1980 geen bijdragen werden gestort aan de RSZ en geen attesten werden uitgereikt om uitkeringen te kunnen aanvragen, schenden de appelrechters artikel 16 van de wet van 6 februari 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen en houdende sociale bepalingen. Dat artikel bepaalt immers niet dat de bijdragestorting van de Belgische Staat aan de RSZ moet zijn voorafgegaan aan de aanvraag om werkloosheidsuitkeringen en bepalen ook geen termijn waarin die bijdragestorting moet plaatsvinden, zodat het arbeidshof eisers vordering niet naar recht kon afwijzen op grond dat in 1981 geen bijdragestortingen hadden plaatsgevonden (schending van de artikelen 14, eerste lid, 15, 16, 24 en 28 van de wet van 6 februari 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndivida-

liseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen en houdende sociale bepalingen; 8, 1° van het koninklijk besluit van 3 oktober 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen in dienst bij de Belgische Strijdkrachten in de Bondsrepubliek Duitsland; 2 van het Burgerlijk Wetboek van het algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerking van de wet, vervat in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek).

Tweede onderdeel

De feitenrechter is gehouden het geschil te beslechten conform de daarop van toepassing zijnde rechtsregels; hij moet hierbij de juridische aard van de door partijen aangevoerde feiten nagaan en kan de door partijen aangevoerde redenen ambtshalve aanvullen voor zover hij geen geschil opwerpt waarvan partijen het bestaan bij conclusie hebben uitgesloten, zijn beslissing grondt op regelmatig aan zijn beoordeling voorgelegde feiten en noch het voorwerp, noch de oorzaak van de vordering wijzigt.

Met toepassing van artikel 132 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende sociale bepalingen bepaalt het koninklijk besluit van 3 mei 2007 tot regeling van het stelsel van werkloosheid met bedrijfstoelage (hierna: Bedrijfstoelagbesluit) onder welke leeftijds- en anciënniteitsvoorwaarden de ontslagen werknemers op het ogenblik van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst moeten kunnen bogen op een beroepsverleden als loontrekkende waarvan de duur afhankelijk is van de leeftijd van de betrokkene en de toepasselijke cao, ten einde aanspraak te kunnen maken op werkloosheidsuitkeringen met bedrijfstoelage. Voor de toepassing van het Bedrijfstoelagbesluit worden voor de berekening van het beroepsverleden eveneens beschouwd als arbeidsdagen de arbeidsprestaties die verricht worden in een overheidsdienst of in een onderwijsinstelling. Om op die gelijkstelling aanspraak te kunnen maken moet de betrokken werknemer 20 jaar beroepsverleden als loontrekkende rechtvaardigen waarvan 5 jaar onmiddellijk vóór de aanvraag van werkloosheidsuitkeringen met bedrijfstoelage (art. 4 § 2 Bedrijfstoelagbesluit). De ontslagen werknemers die waren tewerkgesteld in de ondernemingen die vallen onder het toepassingsgebied van het Paritair Comité voor het Stads- en Streekvervoer, blijven evenwel ressorteren onder de toepassing van het koninklijk besluit van 7 december 1992 betreffende de toekenning van werkloosheidsuitkeringen in geval van conventioneel brugpensioen (art. 1 § 1 derde lid Bedrijfstoelagbesluit).

De bij koninklijk besluit van 3 april 2013 algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst van 16 maart 2012, gesloten in het Paritair Sub-

comité voor het stads- en streekvervoer van het Vlaamse Gewest, is van toepassing op arbeiders en bedienden van de Vlaamse Vervoermaatschappij. Artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst bepaalt dat voor de arbeiders en de bedienden die 38 jaar bezoldigde arbeid of geassimileerde dagen bewijzen, de brugpensioenleeftijd op 55 jaar wordt vastgesteld en laat bijgevolg toe om niet alleen de bezoldigde arbeid, maar eveneens geassimileerde dagen in rekening te brengen om de vereiste anciënniteit aan te tonen. Ingeval artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst zo moet worden uitgelegd dat de arbeiders en bedienden van de Vlaamse Vervoermaatschappij die geen loopbaanjaren in overheidsdienst in rekening mogen brengen, ook al kunnen zij bogen op 20 jaar beroepsverleden als loontrekende waarvan 5 jaar onmiddellijk vóór de aanvraag van werkloosheidsuitkeringen in het kader van de conventionele brugpensioenregeling, worden deze betrokken arbeiders en bedienden onderworpen aan een nadeligere loopbaanvereiste dan arbeiders en bedienden met een zelfde beroepsverleden wier recht op werkloosheidsuitkeringen met aanvullende vergoeding ten laste van de werkgever wordt geregeld door het Bedrijfstoeslagbesluit. Deze laatsten kunnen zich immers onder de bij artikel 4 § 2 van het Bedrijfstoeslagbesluit bepaalde voorwaarden eveneens beroepen op hun loopbaanjaren in overheidsdienst. Hetzelfde geldt overigens voor werknemers die een aanvraag indienen tot toekenning van een vervroegd rustpensioen. Ook zij kunnen zich met het oog op het aantonen van die loopbaanvoorwaarde beroepen op hun loopbaan in overheidsdienst (art. 4 § 2 eerste en laatste lid KB 23 december 1996 tot uitvoering van de artikelen 15, 16 en 17 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels). In het kader van het beleid waarmee de wetgever beoogt de uittreding uit de arbeidsmarkt vóór de normale pensioenleeftijd terug te dringen, heeft de wetgever enerzijds stelselmatig de anciënniteitsvoorwaarden voor een toegelaten vervroegde uittreding strikter gemaakt, maar anderzijds ook toegelaten dat personen met een gemengde loopbaan die voldoen aan die strengere anciënniteitsvoorwaarden over het geheel van hun loopbaan, nog kunnen deelnemen aan de toegelaten mogelijkheden tot vervroegde uittreding onder de nieuwe voorwaarden. Voor zover artikel 3 van de algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst van 16 maart 2012 eveneens de anciënniteitsvoorwaarde voor deelname aan het conventioneel brugpensioen verlengt, maar niet zou toelaten dat personen met een gemengde loopbaan als werknemer en in overheidsdienst hun loopbaanjaren in overheidsdienst op dezelfde wijze kunnen in rekening brengen als de werknemers die onder de toepassing vallen van het Bedrijfstoeslagbesluit, doet artikel 3 afbreuk aan het grondwettelijke beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie en moet het met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing worden gelaten.

Het arbeidshof stelt vast dat in het door eiser gevraagde stelsel van werkloosheid met bedrijfstoeslag een leeftijd van 55 jaar en een beroepsloopbaan van

38 jaar gelden als toekenningsvoorwaarden (p. 3 van het bestreden arrest). De appelrechters stellen in expliciete bewoordingen vast dat eiser aanvoert dat hij aan de in de collectieve arbeidsovereenkomst bedoelde loopbaanvoorwaarde van 38 jaar voldoet, ingeval rekening wordt gehouden met zijn loopbaanjaren als militair.

Het arbeidshof beperkt het wettelijke kader ter beoordeling van verweerders hoger beroep en eisers vordering evenwel tot de wet van 28 juni 1960 betreffende de maatschappelijke zekerheid van personen die bij het leger tijdelijke diensten volbracht hebben en de wet van 6 februari 2003 betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen en houdende sociale bepalingen.

Het arbeidshof betreft noch artikel 3 van de algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst van 16 maart 2012, noch artikel 4 § 2 van het Bedrijfstoeslagbesluit bij de beoordeling van eisers recht op werkloosheidsuitkeringen in het kader van het conventioneel brugpensioen dan wel van het stelsel met bedrijfstoeslag.

Het enkele feit dat de partijen zelf de toepassing van die wetsbepalingen niet hebben opgeworpen, betekent niet dat zij die mogelijkheid bij conclusie hebben uitgesloten. Het arbeidshof is ertoe gehouden het geschil te beslechten conform de daarop van toepassing zijnde rechtsregels en moet hierbij de juridische aard van de door partijen aangevoerde feiten nagaan en de door partijen aangevoerde redenen desnoods ambtshalve aanvullen. Door in het voorliggende geval zijn beslissing dat geen rekening mag worden gehouden met de prestaties van eiser als militair, zonder te onderzoeken of eiser die prestaties in rekening kon brengen met toepassing van artikel 3 van de algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst van 16 maart 2012 en artikel 4 § 2 van het Bedrijfstoeslagbesluit, heeft het arbeidshof het geschil met betrekking tot de regelmatig aan zijn beoordeling voorgelegde feiten niet beslecht overeenkomstig de daarop van toepassing zijnde rechtsregels. Het arbeidshof schendt derhalve het algemeen rechtsbeginsel krachtens hetwelk de rechter gehouden is om, mits hij het recht van verdediging eerbiedigt, de rechtsnorm te bepalen die van toepassing is op de bij hem ingestelde rechtsvordering en die regel toe te passen. Het arbeidshof beslist bijgevolg ook niet naar recht dat eisers loopbaanjaren als militair niet mogen worden in rekening gebracht (schending van de artikelen 3 van de bij koninklijk besluit van 3 april 2013 algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst van 16 maart 2012, gesloten in het Paritair Subcomité voor het stads- en streekvervoer van het Vlaamse Gewest, en 4 § 2 van het koninklijk besluit van 3 mei 2007 tot regeling van het stelsel van werkloosheid met bedrijfstoeslag).

Derde onderdeel

Het arbeidshof haalt de bewoordingen van de door eiser aangevochten beslissing van verweerder aan (p. 3-4 van het bestreden arrest). Verweerder vermeldt daarin als juridische grondslag van zijn beslissing de artikelen 30 en 142 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, het koninklijk besluit van 7 december 1992 betreffende de toekenning van werkloosheidsuitkeringen in het kader van conventioneel brugpensioen en de wet van 28 juni 1960 betreffende de maatschappelijke zekerheid van personen die bij het leger tijdelijke diensten volbracht hebben.

Voor zover het arrest aldus moet worden uitgelegd dat het arbeidshof door verweersters beslissing te bevestigen, zijn beslissing dat geen rekening mag worden gehouden met eisers loopbaan jaren als militair, steunt op de bepalingen van het koninklijk besluit van 7 december 1992 betreffende de toekenning van werkloosheidsuitkeringen in het kader van conventioneel brugpensioen, is het arrest niet regelmatig met redenen omkleed, omdat het arbeidshof niet de redenen opgeeft waarom de bepalingen van dat koninklijk besluit leiden tot het gegrond verklaren van verweerders hoger beroep en tot het afwijzen van eisers oorspronkelijke vordering (schending van artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet).

Voor zover de appelrechters moeten worden geacht aldus impliciet te verwijzen naar het begrip beroepsverleden als loontrekkende in de zin van dat koninklijk besluit, verliezen de appelrechters uit het hoofd dat het koninklijk besluit van 7 december 1992, zoals eiser uiteenzet in het tweede onderdeel, het grondwettelijke beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie schendt, voor zover dat koninklijk besluit niet toelaat dat personen met een gemengde loopbaan als werknemer en in overheidsdienst, die na de inwerkingtreding van het Bedrijfstoeslagbesluit worden ontslagen, hun loopbaan jaren in overheidsdienst op dezelfde wijze kunnen in rekening brengen als de werknemers die onder de toepassing vallen van het Bedrijfstoeslagbesluit. Door de desbetreffende bepalingen van het koninklijk besluit van 7 december 1992 niet buiten toepassing te laten schendt het arbeidshof de artikelen 10, 11 en 159 van de gecoördineerde Grondwet.

Voor zover het arrest aldus moet worden uitgelegd dat het arbeidshof door verweersters beslissing te bevestigen, zijn beslissing dat geen rekening mag worden gehouden met eisers loopbaan jaren als militair, steunt op de bepalingen van artikel 1 § 1 eerste lid van het Bedrijfstoeslagbesluit of van artikel 3 van de algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst van 16 maart 2012, schenden de appelrechters om dezelfde redenen de artikelen 10, 11 en 159 van de gecoördineerde Grondwet.

Voor zover het arrest op die gronden beslist dat eisers loopbaanjaren als militair niet in aanmerking mogen worden genomen, schendt het arbeidshof de artikelen 10, 11 en 159 van de gecoördineerde Grondwet, 132 van de wet van 1 augustus 1985 houdende sociale bepalingen, 1, §1 derde lid en 4 § 2 van het koninklijk besluit van 3 mei 2007 tot regeling van het stelsel van werkloosheid met bedrijfstoeslag, 2, § § 1, 3, 4 en 5, 2bis § 1, 3 en 4 en 2ter § 1 en 3 van het koninklijk besluit van 7 december 1992 betreffende de toekenning van werkloosheidsuitkeringen in geval van conventioneel brugpensioen en 3 van de bij koninklijk besluit van 3 april 2013 algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst van 16 maart 2012, gesloten in het Paritair Subcomité voor het stads- en streekvervoer van het Vlaamse Gewest.

TOELICHTING BIJ HET ENIG MIDDEL

De parlementaire voorbereiding verduidelijkt dat de artikelen 14 tot 18 van de wet van 6 februari 2003 de eenvormigheid beogen van het sociaal statuut van de gewezen militairen en de afstemming ervan op de «algemene regel» die toepasselijk is op het personeel van de overheidsdiensten en die werd ingevoerd door hoofdstuk II van de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen. De wetgever beoogde bovendien een merkelijke verbetering van het sociaal statuut van de militairen die voordien ressorteerden onder de wet van 1960 (Memorie van toelichting bij het wetsvoorstel betreffende het vrijwillig ontslag vergezeld van een geïndividualiseerd beroepsomschakelingsprogramma ten behoeve van bepaalde militairen en houdende sociale bepalingen, *Parl.St.* Kamer 2001-02, nr. 1984/1, 9). De wetgever beoogde bijgevolg een onmiddellijke toepassing van de nieuwe wetgeving, zoals ook blijkt uit de ontstentenis van andersluidende bepalingen. Volgens de rechtspraak van Uw Hof is, krachtens het algemeen rechtsbeginsel van de niet-terugwerking van de wet, dat vervat is in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, de nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing is op toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden, die zich voordoen of voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover daardoor geen afbreuk wordt gedaan aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten.

Zoals eiser in het eerste onderdeel van het middel aanvoert, overwegen de appelrechters niet naar recht dat de toepassing van de wet van 6 februari 2003, bij ontstentenis van een andersluidende bepaling erop neerkomt aan de wet terugwerkende kracht te verlenen.

In het tweede onderdeel van het middel voert eiser aan dat het arbeidshof het voorliggende geschil niet uitsluitend naar recht kon beslechten op grond van de wet van 28 juni 1960 en de wet van 6 februari 2003. Uw Hof besliste immers reeds dat de feitenrechter gehouden is het geschil te beslechten conform de daarop van toepassing zijnde rechtsregels, dat hij hierbij de juridische aard van de door partijen aangevoerde feiten moet nagaan en dat hij de door partijen aangevoerde redenen ambtshalve kan aanvullen onder welbepaalde voorwaarden, waaraan te dezen is voldaan, met name dat zij geen geschil opwerpen waarvan partijen het bestaan bij conclusie hebben uitgesloten, hun beslissing gronden op regelmatig aan hun beoordeling voorgelegde feiten en noch het voorwerp, noch de oorzaak van de vordering wijzigen (Cass. 7 december 2006, Pas. 2006, 2564; Cass. 16 maart 2006, Pas. 2006, 615; Cass. S.080015.N, 20 april 2009). Het enkele feit dat de partijen de toepassing van een bepaalde wetsbepaling niet hebben opgeworpen, betekent niet dat zij die mogelijkheid bij conclusie hebben uitgesloten (Cass. S.080015.N, 20 april 2009).

Het derde onderdeel van het middel behoeft geen nadere toelichting.

*

* *

Op deze gronden en overwegingen besluit ondergetekende advocaat voor eiser dat het U, Hooggeachte Heren en Dames, moge behagen het bestreden arrest te vernietigen, de zaak en de partijen naar een ander arbeidshof te verwijzen en te beslissen over de kosten als naar recht.

Antwerpen, 3 februari
2017

Johan Verbist

Bij de indiening ter griffie wordt bij deze voorziening gevoegd:

1. het exploit van betekening aan de verwerende partij;
2. pro fisco verklaring.